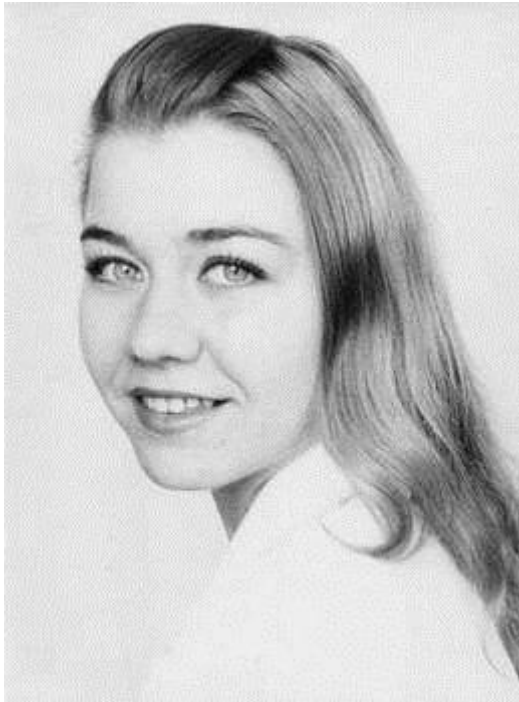

Палівода Т. М. (м. Запоріжжя)

Поетами народжуються!

До сорокаріччя від дня народження Марини Брацило – поетеси, піснярки, журналістки, патріотки Запорозького краю, що своєю натхненною творчістю звеличувала нашу козацьку минувшину, запорозький степ та Хортицю

1 грудня 2016 року в Запорізькій обласній універсальній науковій бібліотеці ім. М. О. Горького зібралося чимало людей, щоб вшанувати пам'ять Марини Брацило – надзвичайно талановитої запорізької поетеси, піснярки, журналіста, яскравої і непересічної особистості, якій 2 грудня цього року виповнилося б 40 років.

Життя її трагічно обірвалося на 37 році – у червні 2013-го. Та Марина назавжди буде для нас молодою, привабливою дівчиною, що залишила по собі яскравий, незгасаючий слід – свою поезію та свої пісні.

На одвічне дискусійне питання: «Поетами народжуються чи стають» у випадку Марини Брацило ми зі стовідсотковою впевненістю можемо стверджувати – поетами народжуються.

На творчий шлях вона стала ще в ранньому дитинстві: навчилася читати і писати в три роки, в п'ять – почала складати перші рими. Пізніше в одному з інтерв'ю Марина казала так: «В ранньому

дитинстві я захворіла на поезію, хворію і досі».

Несподівано і стрімко ввірвалася Марина у літературне життя Запоріжжя. Уперше Марина Брацило заявила про себе як про поета-початківця в 14 років у міській газеті «Наш город» 8 червня 1991 року віршем «Україно моя». У 19 років опублікувала першу збірку «Хортицькі дзвони», яка стала справжньою сенсацією.

Її творчість високо оцінили метри поезії Петро Ребро, Григорій Лютий, Анатолій Рекубрацький. Так, Анатолій Захарович, з нагоди першого авторського вечора дав таке напуття Марині:

*Лети увись, Маринонько, лети.
Тяжіння сонця хай все дужче вабить,
Де ждуть тебе незвідані світи
Й тяжке і незбориме слово правди...*

.....

*Роздай себе – і піснею, і словом,
І розтопи у душах людських лід...*

І Марина старанно виконувала письменницькі настанови поважних колег. Вона – автор 6 поетичних збірок: «Хортицькі дзвони» (1995), «Благовіст» (1996), «Мелодія вічних прощань» (1997), «Сонцетяжіння» (2001), «Чотири пори любові» (2006), «Mare amoris» (2011), підготувала до друку своє сьоме видання – «Шовкова держава», яке побачило світ

у 2014 році, вже після її трагічної загибелі. Вже у 2015 р. за збірку «Шовкова держава» Марина посмертно стала лауреатом Всеукраїнської літературної премії ім. І. Низового.

Запорізька обласна організація Національної спілки краєзнавців України у 2016 році висунула видання творів сучасної поезії «Шовкова держава» Марини Брацило на здобуття премії Президента України у номінації «За видатні досягнення у художній літературі». Будемо сподіватися, що поетеса здобуде і цю нагороду.

В 19 років Марина стала наймолодшим членом Національної спілки письменників України – чого нікому не вдалося повторити і до сьогодні. У 1998-1999 роках – очолювала Запорізьке обласне літературне об'єднання імені М. Гайдабури.

Марина – переможець багатьох літературних обласних, Всеукраїнських та міжнародних конкурсів та фестивалів: міжнародний конкурс есеїв з нагоди Року родини (Грамота Союзу українок Америки, 1994), Запорізька обласна премія для обдарованої молоді (1993, 1995, лауреат), «Гранослов» (1994, 1995 дипломант), «Смолоскип» (1997, відзнака), «Лір» (1997, лауреат) тощо.

Учасник Всеукраїнського збору молодих літераторів (1998) та Всеукраїнської наради «Молода література і державність України» (1999). Багаторічний учасник Всеукраїнського семінару творчої молоді України в Ірпені.

Автор численних публікацій в періодичних виданнях, літредатор у видавництвах «Факт», «Смолоскип»; випусковий редактор видавництва «Наш формат», у журналах «Пані», «Вона», «Даша»; контент-редактор сайту IVONA.

Член журі Всеукраїнського конкурсу живої поезії «Молоде вино».

У 23 роки (1999 р.) ім'я Марини Брацило було включено Американським Біографічним Інститутом до номінації "Жінка року" та до Міжнародного словника видатних особистостей. Її творчість увійшла до ряду вітчизняних поетичних антологій.

Ось що про неї в цей час пишуть:

«Бунтом – вагомим і сильним нам видається книжка віршів Марини «Мелодія вічних прощань». Це насправду інтимна лірика – зболена і пережита. Авторка вривається в чоловічу свідомість зі стилетом своєї правди і шматує традиційне уявлення про жінку». – Роман Кухарук, Президент Центру свобода слова.

Роман Кудлик, поет, головний редактор журналу «Дзвін» скаже так: «Такі вірші могла написати тільки українка – степовичка, закохана у свій рідний край, у якому виростала з дитинства».

І в підтвердження слів свого колеги, Василь Плющ, тогочасний головний редактор газети «Літературна Україна»: «Поезія Марини Брацило – це «джерельно чистий поетичний струмінь, свіжість і розкутість думки, а ще глибоко сучасна тематика».

Поетичний старійшина Запорізького краю Петро Павлович Ребро, тоді голова Запорізької обласної організації Спілки письменників України, на початку 90-х так визначить молодий паросток Маринчиного слова: «Марина то по дитячому наївна, то по дорослому мудра, вона то традиційна, а то модерна, то «полинева», а то урбаністична, то гордо-незалежна, а то ніжно-інтимна».

А часопис «Час» підтвердить єдину на все життя її формулу: «Поезія це те, заради чого і засвітилась Маринина зірка».

2011 р. На презентації збірки Марини Брацило "Mare amoris" ("Морю з любов'ю")

В цей період життя поетеса багато писала в різних поетичних жанрах та напрямках.

Вона завершує роботу над поемою за античними мотивами «Антична осінь» або «Тінь Хроноса», розпочинає роботу над новою, навіяною феноменом міста Лева, захоплюється спробами інсталяції та експериментує з модерном, робить невеликі прозові замальовки і навіть збирає їх під одним дахом з назвою «Сумний вітер у вікнах», експериментує із персоніфікацією та приміряє на себе жорстку чоловічу поезію і, звичайно, залишається вірною своїй улюбленій, так званій жіночій, ліриці...

Здавалося ніби вона грається зі словом: то воно просте, від самого народу, то філігранно – виточене чи енциклопедично розумне, що потребує словника.

Та годі в Маринчиній поезії шукати автобіографічності – її поезія всотала минуле і сьогодення, а вона лише «ловила віршика», як називала свій стан, коли їй писалося...

Марина Брацило одночасно потужно заявила про себе як в поезії, так і на музичному олімпі. Вона є лауреатом та дипломантом музичних фестивалів: «Первоцвіт», «Зорепад», «Вагант», «Доля», «Червона рута», «Срібна підкова» та автором понад 100 пісень:

козацьких, обрядових, ліричних, пісень-балад, романсів. Ось як вона пише про пісню в одному із своїх віршів:

*Людина починає жити з пісні,
І пісня ж – доказ, що вона – була.
Вона простує піснею, мов полем,
Крізь все життя, чекаючи стради,
І піснею ж віддихується з болем,
Коли її заціджують “під дих”.
А потім – далі, далі, аж до краю,
У безвість переходячи крізь дні...
Людина не вмирає, а змовкає,
Останню ноту кинувши в зеніт.*

Саме на спомин таланту Марини Брацило у 2013 році започатковано Всеукраїнський конкурс молоді української поезії та авторської пісні «Хортицькі дзвони», який у 2016 році вже відбувся втретє.

Проводити цьогорічний вечір пам'яті поетеси в обласній науковій бібліотеці було важко і болісно, бо саме тут у 2011 році ми презентували збірку Марини Брацило “Mare amogis” (“Морю з любов'ю”). Тоді всім здавалося, що у Марини все ще попереду, бо як вона сама казала: “Зупинятися не збираюся, бо – не жадібна й охоче ділюся думками та відчуттями”. Та життя розпорядилося інакше...

На вечорі лунали спомини колег, вчителів та друзів Марини: актора Дмитра Московцева, завідувачої кафедри українознавства ЗНУ Стадніченко О. О., голови Запорізької обласної організації Національної спілки краєзнавців України Денисенко О. В.

Під час заходу було відкрито книжкову експозицію “Поетами народжуються”. Ця виставка є унікальною, бо на ній були представлені не лише збірки віршів, статті з періодичних видань, а і особисті речі, рукописи, записники, численні дипломи та грамоти, щоденники, улюблені книжки, світлини з сімейного архіву Марини Брацило.

На виставці також демонструвалися малюнки, нав'язні поезією Марини Брацило, учнів Запорізької дитячої художньої школи: Мірошніченко Сніжани, Перекупенко Анастасії та Міли Кузнецової (викладач Клімова Л. М.).

На вечорі пам'яті поетеси та піснярки, як і годиться, лунало багато віршів. Так, студенти акторського відділення Запорізького національного університету під керівництвом Заслуженої артистки України Любов Фріган у поетичній композиції розкрили світ Марини, світ її почуттів, надій, сподівань.

Поезія Марини Брацило, на мою думку, є унікальною. Бо кожен, хто до неї доторкається, знаходить щось своє рідне і близьке. І не важливо скільки тобі років. Тому на заході вірші читали і учні 7 класу Січового колегіуму (студія “Театр слова”, під керівництвом Світлани Коваленко) і 86-річна Кучеренко Тамара Василівна. Тамара Василівна, не дивлячись на свій поважний вік та важку хворобу, прийшла вшанувати пам'ять Марини Брацило, яку вона ставить на один щабель з Ліною Костенко.

Кажуть, поетами народжуються... та не вмирають. Вони продовжують жити у своїх віршах. Наш вечір пам'яті показав, що поезією Марини буде захоплюватися не одне покоління, тому зірка її буде світити вічно!